

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/490/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114219739
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3114219739.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu J. Y. G., s.r.o., C. 5, H., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného U. Y., s.r.o., C. 5, H., IČO: XX XXX XXX proti žalovanému C. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. - W. XXX, zastúpenému advokátskou kanceláriou B. X., s.r.o. so sídlom H., F. XX, o zaplatenie 17. 671,04 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. júna 2016 č. k. 27C/267/2014-151 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 14. júna 2016 č. k. 27C/267/2014-151 súd prvej inštancie žalobu proti žalovanému, voči ktorému sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 17 671,04 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 21.11.2010 do 11.08.2013 v sume 663,33 € a 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 17 671,04 € od 12.08.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 04.03.2009, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu, G. G. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, zamietol. Žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia 2 020,69 €, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet zástupcu žalovaného. Vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci Na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci dospel k záveru, že medzi G. G. - bankou (ako veriteľom) a žalovaným (ako dlžníkom) vznikla zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka .Predmetná zmluva o úvere je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným - spotrebiteľom. Súd sa však v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Vo veci sa jedná o tzv. bankový úver, ktorý bol žalovanému ako dlžníkovi poskytnutý bankou, ktorá podniká na základe povolenia v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách. zákona o bankách, resp. dôvodovej správy k tomuto zákonnému ustanoveniu. Zákoné ustanovenie § 92 ods. 8 hovorí o tom, že ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka, za splnenia ďalších podmienok (ak klient pred postúpením pohľadávky neuhradí banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; existencia písomnej výzvy banky na plnenie) svoju pohľadávku zodpovedajúcu celému tomuto peňažnému záväzku (nielen časti) postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Ak je úver splatný v splátkach, banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatnú časť pohľadávky z úveru za podmienky že: a/ klient

nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru a/alebo úrokov alebo ich časť, b/ jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, c/ na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Žalobca v konaní predložil jednak zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 a jednak oznámenie G.. zo dňa 09.07.2013, ktorým táto mala žalovanému oznámiť postúpenie pohľadávky voči nemu na žalobcu. Žalobca však v konaní nepredložil žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že by bolo predmetné oznámenie G.. doručené žalovanému. Vzhľadom na to súd konštatoval, že žalobca nepreukázal relevantné oznámenie postúpenia pohľadávky G. žalovanému, a preto sa súd zaoberal platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok v časti týkajúcej sa postúpenia pohľadávky voči žalovanému.

2. Pokiaľ žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca, banka, v súlade so zákonom a zmluvou vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru listom zo dňa 20.05.2013, ktorý bol žalovanému doručený dňa 27.05.2013, súd prisvedčil správnosti argumentácie žalovaného, že predmetný jednostranný právny úkon banky je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. V konaní žalobca totiž neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by k uplatneniu práva vyhlásiť úver za predčasne splatný v celosti v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka a bodu 7.6.1 písm. a/ VOP došlo najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za stavu, keď banka súčasne vopred, v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornila žalovaného - dlžníka na uplatnenie tohto práva. Oznámenie G. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 je potom neplatným právnym úkonom, ktorý nemôže vyvolať žiadne právne účinky. Pre úplnosť súd udáva, že ani v súvislosti s oznámením G. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 neboli splnené všetky podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď v konaní nebola zistená existencia následnej písomnej výzvy banky na zaplatenie dlhu, po uplynutí 90 kalendárnych dní po dni mimoriadnej splatnosti úveru.

3. Vychádzajúc z toho, že vo veci nedošlo k riadnemu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru zo strany banky podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, súd konštatoval, že ďalej nebolo zistené, že by banka pred postúpením pohľadávky žalovaného písomne vyzvala na zaplatenie dlhu. Žalobca síce v konaní predložil výzvu zo dňa 16.02.2010, adresovanú žalovanému na adresu jeho pobytu, v ktorej ho banka vyzýva na zaplatenie dlžnej sumy, s ktorej plnením mala byť žalovaný v omeškaní (v tom čase 561,55 €), avšak nepredložil akýkoľvek dôkaz, že táto listina bola doručená žalovanému, resp. že by mu bola (s poukazom na čl. 10 VOP, ktoré boli súčasťou zmluvy o splátkovom úvere) čo i len odoslaná (napr. doručenka, podací lístok, výpis z poštovej knihy, podací hárok a podobne), resp. zaslaná elektronickými médiami.

4. Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Uvedené má za následok, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne jeho ním tvrdenej aktívnej legitímácie v tomto súdnom konaní.

5. Na základe uvedeného súd rozhodol tak, že žalobu zamietol v celosti pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v súdnom konaní

6. Žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 2 002,64 € s príslušenstvom (konanie zastavené v príslušnej časti uznesením sp. zn. 27C/267/2014 zo dňa 31.05.2016) bez uvedenia dôvodu, čím z výlučne procesného hľadiska zaviniť zastavenie tejto časti konania. Vo zvyšku bol v celom rozsahu neúspešný, a preto je podľa § 146 ods. 2, § 142 ods. 1 O.s.p. povinný nahradiť trovy celého konania.

7. Trovy konania žalovaného pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "vyhláška") vo výške 239,39 €.

8. Vzhľadom na plný úspech žalovaného vo veci, vzniklo v zásade právo na náhradu trov konania i združeniu D. B. C. G. -vedľajšiemu účastníkovi. Súd však rozhodol, že vedľajšiemu účastníkovi popri žalovanom trovy konania nepriznáva z dôvodu neúčelnosti ich vynaloženia. D. B. C. G. vedľajší účastník do konania vstúpil dňa 22.09.2014, k veci sa písomne vyjadril dňa 19.10.2015, pričom z

konania vystúpil dňa 31.05.2016. Dňa 14.11.2015 prevzal zástupca vedľajšieho účastníka zastúpenie žalovaného, pričom vo veci podal dňa 20.11.2015 písomné vyjadrenie obsahovo úplne totožné s písomným vyjadrením vedľajšieho účastníka zo dňa 19.10.2015, za ktoré mu súd priznal odmenu. Súd dospel k záveru, že vedľajší účastník mohol svoju úlohu, spočívajúcu v pomoci spotrebiteľom efektívne uplatniť aj bez vynaloženia nadbytočných nákladov na duplicitné právne zastupovanie vedľajšieho účastníka i žalovaného s tým, že ide o totožného právneho zástupcu.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe vyhovel a priznal mu náhradu trov konania resp. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci a uviedol, že v konaní bolo preukázané, že dlžník bol v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok ako aj predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu) a že bol bankou vyzvaný na zaplatenie (predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu). Za kvalifikovanú výzvu považuje výzvu zo dňa 16.02.2010, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013, ku ktorému pripojil kópiu doručky. V odvolaní tvrdil, že v konaní predložil oznámenie o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky zakladá jeho aktívnu legitímáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Odvolateľ zastáva názor, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, žeby podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Napriek vyššie uvedenému žalobca poukazuje na výzvu zo dňa 28.01.2009, ktorou v konaní preukázal, že právny predchodca žalobcu splnil všetky povinnosti, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu a platné postúpenie pohľadávky, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti žalobca uviedol, že vzhľadom na to, že vo viacerých prípadoch jeho právny predchodca úver zosplatnil len interne a svojim klientom žiaden oznámenia nezasielal. Zo spisovej dokumentácie, ktorú po postúpení pohľadávky oddržal od svojho právneho predchodcu nevyplývalo, že by ten pred postúpením pohľadávky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, preto k nej pristúpil aj on, a to listom zo dňa 22.07.2013 označeným ako výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti ku dňu 11.08.2013. Túto skutočnosť takto špecifikoval aj v žalobe. Po podaní žaloby z doplnenej spisovej dokumentácie od právneho predchodcu vyplynulo, že ten mimoriadnu splatnosť už vyhlásil, preto súdu predložil aj vyhlásenie zo dňa 20.05.2013. Ak súd považoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru predchodcom žalobcu za právne neúčinné, mohol v konaní posúdiť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti vykonané ním žalobcom.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žalobca si uplatňuje pohľadávku, ktorá nebola na neho platne postúpená, v dôsledku čoho nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný, keď až do vydania uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, nepredložil žiadny dôkaz o splnení povinnosti vyplývajúcej z vyššie uvedeného zákona o bankách t. j. nedodržanie písomnej formy výzvy postupcu adresovanej klientovi, že je v omeškaní, a následne dodržanie 90 dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky tretej osobe. Nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Nemá právo vystupovať v tomto konaní, nakoľko nepreukázal platné postúpenie pohľadávky. Ak by žalobca doložil výzvu banky podľa § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z. z. o bankách zo systému, bolo by potrebné preukázať, že túto výzvu aj skutočne banka zaslala žalovanému. Právny predchodca žalobca môže vygenerovať zo systému výzvu, ktorú doloží v konaní. V tejto súvislosti je potrebné zaoberať sa tým, kedy

bola výzva žalovanému doručená, a to za účelom vyhodnotenia dodržania 90-dňovej lehoty po splatnosti záväzkov odporcu ako podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

11. Krajský súd ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z., (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

13. Ustanovenie § 525 určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť. Okrem toho môže byť postúpenie určitých pohľadávok zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok.

14. Takýmto prípadom je ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

15. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1.) splatná, a to až po predchádzajúcej (2.) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené (3.) omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

16. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/119/2013). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.

17. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku - ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

18. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy.

19. Je bez významu, že podmienky platnosti postúpenia pohľadávky sú uvedené v zákonom predpise, ktorý je predpisom verejného práva. Zmluva o postúpení je občianskoprávnou zmluvou, ktorú upravuje Občiansky zákonník. Táto charakteristika zmluvy nevylučuje možnosť upraviť osobitné podmienky jej platnosti pre špecifický okruh pohľadávok (bankové pohľadávky) v osobitnom zákone verejnoprávnej povahy (zákon o bankách). Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom. Ust. § 39 Občianskeho zákonníka nerozlišuje, o akú triedu právnej normy ide (normu verejného alebo súkromného práva).

12. Písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca však takýto dôkaz v konaní nepredložil, preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona č 483/2001 Z. z..

13. Písomné oznámenie postupcu (banky) žalovanému o postúpení pohľadávky nie je výzvou, ako má na mysli citované ustanovenie a ani ju nenahrádza. Okrem toho, žalobca uviedol v odvolaní, že toto oznámenie predložil súdu spolu s podacím hárkom. Žiaden podací hárok sa však v spise nenachádza (súd prvej inštancie žiaden takýto dôkaz nevykonal).

14. Oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru právneho predchodcu žalobcu (banky) zo dňa 20.05.2013, ktoré obsahovalo výzvu na splatenie celej pohľadávky zosplatennej ku dňu 17.05.2013, bolo preukázané (podľa doručky) doručené žalovanému 27.05.2013. Uvedené zosplatenie úveru bolo správne súdom prvej inštancie posúdené ako neplatné pre rozpor so zákonom, voči ktorému právnenému posúdeniu odvolateľ nevzniesol v odvolaní žiadne námietky. Potom je bez právneho účinku aj výzva obsiahnutá v predmetnom oznámení, ktorá vyzývala žalovaného na zaplatenie celej zosplatennej

pohľadávky, a teda táto nie je výzvou podľa ust. 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.. Navyše medzi výzvou a zmluvou o postúpení pohľadávky neuplynulo 90 kalendárnych dní.

15. Poukaz žalobcu v odvolaní na opakované zosplatenie úveru (ním) zo dňa 22.07.2013, teda po postúpení pohľadávky (z dôvodu údajnej nekompletnej spisovej dokumentácie odovzdanej mu právnym predchodcom), nemá pre právne posúdenie veci podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách žiaden význam (výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách mala byť vykonaná pred postúpením pohľadávky).

20. Zo spisu vyplynulo, že žalobca predložil súdu výzvu banky datovanú dňom 16.02.2010 na zaplatenie omeškaného dlhu z úveru adresovanú žalovanému, no nepreukázal, že túto výzvu naozaj žalovanému doručil, resp. aspoň odoslal. Žalovaný nepotvrdil, žeby mu bola doručená písomná výzva banky na splnenie dlhu zo dňa 16.02.2010.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla.

22. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

23. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

24. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (§ 262 ods. 2 C.s.p.)

27. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).